11de Jaargang — Curaçao den 24n. November 1894 — N°. 569

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,25.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels f 0,50. voor elken regel meer fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.
UITSLUITEND AGENT VOOR EUROPA:
P. JOLY & J. MARTIN,
66, RUE LAFAYETTE, PARIS.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl 10,— pa anja.
Un number só fl. 0,25.
Un anuncio di 1 té 7 regel fl. 0,50 cada regel mas fl. 0,07½.

"DE NIEUWE GEEST IN DE KERK."

Onder dezen titel schrijft M. Angot Ratours in de *Réforme Sociale* een wel gestileerd en grondig doordacht artikel.

De schrijver, die zijne gedachten hoofdzakelijk uit deze twee werken: *L'Eglise et le Siècle*, van M. l'Abbé Klein, en *les lettres d'un curé de campagne*, uitgegeven door Yves Le Querdec, heeft geput, bewijst dat er in de Kerk een nieuwe geest heerschend is.

Niet dat de kerk er aandenkt haar Credo op te heffen of te veranderen. Hiervan kan hoegenaamd geen sprake zijn.

Maar al zijn de katholieke beginselen ook altijd even onomstootbaar en dezelfde, zij kunnen zich toch ja zij moeten zich ontwikkelen als vruchtbare zaden—gelijk het mosterdzaad, waarmede in het Evangelie het Rijk der hemelen wordt vergeleken:"—zonder te tornen aan de Christelijke waarheden kan men in haar toch nieuwe gezichtspunten aantreffen en er gevolgtrekkingen uithalen welke men tot nu toe niet had opgemerkt.

Wanneer men spreekt van den voorgang des Cristendoms dan heeft die vooruitgang niet slechts betrekking op zijne verbreiding over deze aarde maar ook op het minder onvolmaakt begrip dat men van het Goddelijk woord heeft.

Voorzeker zal men zeggen: de kerk heeft geen nieuwen geest noodig, zij bezit haar Evangelie, dat altijd oud en altijd nieuw is.

De Heer Angot des Rotours antwoordt hierop, dat er geen sprake kan zijn het Evangelie of het Credo aan te raken, doch dat men wel dient te weten, dat het oude dikwijls nieuw kan schijnen aan oppervlakkige geesten, aan menschen die langen tijd in beuzelarijen hun verstand misbruikt hebben. Hunne verwondering dan ook, wanneer de sluier van onwetendheid en vooroordeel, die de ware leer van Christus hield verborgen, hun een weinig wordt opgelicht, moet ons niet bevreemden.

En opdat zij klaarder zouden zien moet men niet vreezen den schijn te hebben de onveranderlijke beginselen te verjeugdigen, door ze af te scheiden van alles waarmede zij ongelukkig verward werden.

Doch niet alleen zij die buiten de kerk staan hebben de leer van Christus te zoeken. De ware geest des Evangelies raakt men zoo gemakkelijk kwijt dat men telkens den indruk krijgt iets nieuws aan te treffen, als men een poging doet, om een katholiek boek of blad in te zien. Bij de beschouwing van zulk verheven en zuiver ideaal, worden wij onophoudelijk tegen onze minderheid gewaarschuwd, en gevoelen wij, dat wij telkens in zekeren zin worden herboren, en alles wederom op nieuw moet worden begonnen. Dit is de euwige geschiedenis der kerk. Maar allicht raken wij hier aan een dier tijdperken waarin zich die behoefte naar vernieuwing levendiger dan ooit doet gevoelen.

Waarin nu zal die nieuwe geest bestaan?

Zij zal vooreerst bestaan in een oplettendheid vol sympathie te wijden aan de diepe en waarlijk edele grondleerstellingen van onzen tijd. Door ze te ontkennen, door ze te wantrouwen toch, zou men het bewijs geven, dat men bezield is met een vreesachtig vertrouwen, dat men bedeeld is met een middelmatig verstand en weldadigheidszin.

Ik zou wenschen, zoo lezen wij in de lettres d'un curé de campagne „dat de Christenen vreemd waren aan alle vrees voor nieuwe zaken, dat zij namelijk hun enthousiasme toonden voor wetenschappelijke waarheden zoo even gevonden, als ook voor allen, welke op het punt zijn ondekt te worden."

Dit voorzeker zou het vereenigings middel zijn tusschen de kerk en onze eeuw en onzer eeuw met de kerk.

Met betrekking tot het vraagstuk over den werkman, valt het der kerk nog gemakkelijker zich met onzen tijd te verstaan.

Immers doelend op hen, die, van stand vervallen en onophoudelijk door ellende vervolgd worden, vreest Mgr. Ireland niet te zeggen: „Dat, tot het oogenblik, waarop hun maatschappelijke toestand zal zijn verbeterd, het vruchteloos is hen over een bovennatuurlijk leven en over hun plichten te spreken."

Ook de katholieken, die dezen naam waardig dragen, weigeren geensinds hun sympathie en hun hulp, aan hen die worstelen moeten tegen het onzedelijke, die ten strijde trekken wil tegen de onrechtvaardigheden van het socialisme dat er gedeeltelijk alleen verantwoordelijk voor is."

Want men moet de kerk niet kunnen beschuldigen dat zij zich de slavin maakt van de meer of minder eerlijk verkregen rijkdommen, dat zij de machtigen steunt in het verwerpen der eischen van de onderdrukten.

Eindelijk wanneer de steeds stijgende eerbied voor den mensch een dier leerstellingen is, welke het meest bestreden wordt en tegelijker tijd het aantrekkelijkste is onzer eeuw, dan kan daardoor nog de symathie der kerk voor haar worden opgewekt."

Waarlijk wie heeft dien eerbied voor den mensch geleeraard en beoefent dan juist de kerk, vooral wanneer het den minderen man, wanneer het den armen goldt? En wanneer men nu bedenkt dat de eerbied voor den mensch de ware grondslag is van alle maatschappelijke en politieke vrijheid, dat deze van hem haar waarde haar adeldom ontvangt dan begrijpt men hoe gemakkelijk de katholieken zich kunnen vereenigen met de gegronde verwachtingen der tegenwoordige demokratie.

De gevolgtrekking derhalve is: „dat, wanneer onze eeuw minder slecht werd begrepen, de kerk meer krachtiger middelen zou vinden, om de menschheid bij te staan — Dank aan deze vernieuwing van begrippen en liefdadigheidszin, zou zij beter kunnen medewerken aan den algemeenen vooruitgang, beter hare zending kunnen vervullen."

Het Catholicisme in Australie.

Onder dezen titel heeft de Fransche afgevaardigde en priester Lemire een reeks opstellen geplaatst in de *Correspondant*, die zeer belangwekkend en lezenswaardig mogen heeten en waaraan wij hier het een en ander ontleenen.

De geestelijkheid van Australië is nog bijna geheel van Iersche afkomst. Met de eerste landverhuizers uit Ierland gekomen heeft zij deze steeds met de grootste zorg en toewijding omringd en bij voorkeur de bekeering der inboorlingen aan de religieuze orden overgelaten. Sinds eenige jaren begint zich echter een inlandsche geestelijkheid te vormen, welke zeer talrijk belooft te worden.

De priester geniet in Australië een groote achting en wordt steeds tot de notabelen gerekend. Terwijl de bisschop aan alle officieele recepties bij de gouverneurs en hooge Staatswaardigheidsbekleeders deelneemt, wordt de pastoor door den burgemeester genoodigd bij alle gemeente-feesten. Zijn medewerking wordt immer zeer op prijs gesteld. Wanneer het er op aan komt een petitie aan het gouvernement te zenden, om de oprichting

FEUILLETON

Promesa di un Rei

—o—

(*Continuación*)

E día siguiente Lena ta empaquetá su piézanan di flor i él ta cogé camina di *Boulevard St. Germain.* Amistósamente él ta ser recibí na cas dje baronesa. E anciana señora no ta sô, un reverenda monja ta cerca dj'éle.

—"Mi roemán muger, comtesse Ramon, superiora dje gran instituto di *Sacré Coeur;* madame Lauer, excelente pintora i mi especial amiga", asina e dama ta presentá e dos desconocídanan un na otra.

Tímidamente Lena ta haci un reverencia, e monja ta coemindéle amigablemente coe cabez.

—"Awor, Sophie, lo bo mirá ki bonita cos e artista akí a trahá pa nos querida Marie."

Lena ta desempaquetá su flornan, colocánan ríba mesa di tal modi, koe toer rayo de luz a keda caí ventajosamente riba nan.

Mirando e extraordinaría acuarélanan, e dos dámanan no por a contené un exclamación di sorpresa. Nan ta gabà, gabá nan sin fin. I ora Lena kier a recomendá su persona más adelantí, e anciana comtesse ta hincá den su manoe diez louis d'or, bisando; "Atá bo sobrá di plata."

Contra tan grandi liberalidad, Lena kier a protestá, ma e cariñosa dama no ta doenéle tempoe di papiá: —"Al contrario, mi ta keda bo ainda altamente reconocida. Coe bo hermoso dibújonan bo a procurá mi un gozo grandi, grandísimo, i mi bon Marie lo ta bien dichosa di posedé tal tesóronan — pero *à propos*, casi mi a loebidá, ¿ propiamente ta kiko bo esposo ta pintá, si ta permití di puntrá?"

—"Justamente él a cabá un cuadro," Lena ta contestá orguljosa, pasobra ora ta cuestión di su esposo, él no tin necesidad di ser modesta pa motivo koe Moritz ta en verdad un artista, i su esposa ta orguljosa coe n'éle.

—"Sigur un objeto mundano ¿ no t'asina, manera toer joven pintor gustá di pintá?"

Lena ta ruborizá. ¿ Acaso e condesa sabi algo dje malogrado último cuadro? Nó, esai no ta probable. Coe voz firme él ta contestá.

—"Mi señora ta equivocá, diferente di toer su confráternan él a eligí un modelo religioso."

—"¿ Cuál, si mi pregunta no ta indiscreta?

—"Sagrado Corazón di Jesús."

Ora e monja a tendé esai, él a lantá pará, camná jegá cerca Lena, i coe e viveza propia di francésanan, él ta exclamá —" ¿ Un Sagrado Corazón? ¡ Oh, ki hermoso! ¿ Algo nobo?"

—"Sí, un composición del todo nobo: pa modelo él a toemá e estatua riba Montmâtre ma él a modificá algún parte, en especial representación dje Corazón ta enteramente nobo, original, di carácter imponente."

—"Anto mi tin di miréle; mi ta keré di tin algún derecho riba dj'éle como superiora general di un congregación koe tin pa principal objeto, adoración di Sagrado Corazón di Jesús, kende su nomber nos ta cargá. Den asunto di imagen di Jesús su Corazón i representación dje Dios Homber, mi també por mesclá den conversación, ¿ no t'asina, Louise?"

"Sin duda, en vano nos a recorré toer ateliers i comercio di arte di Paris pa haljá algo bonita dje clase aljì. Ay, nos diligencia no a ser coroná coe un éxito feliz. Mayoria dje representacionnan koe nos a mirá, nan toer ta mui inferior na e ideal. Pa por pintá un imagen realmente hermoso i verdadero di Sagrado Corazón di Jesús, e artistanan mester ta algo *más* koe simple artista; pa por reproducí riba panja, di un manera sorprendente, faccionnan dje Dios. Homber, nan mester, en primer lugar, *conocé* e Redentor, adoréle, stiméle. ¿ Mi no tin razón, sor Sophie?"

—"Sí, nos no ta carecé di artistanan di gran talento na Paris, ma no ta toer pintor, pa técnico koe él ta, por riscá su píncel na dibujá e sublime figura ideal, manera nos imaginación ta representéle den su beljeza imperecedora."

—"Ora señoranan ta hiba di gusto, mi esposo lo trecé e cuadro aki, afin koe boso por miréle coe toer comodidad. Probablemente él no ta satisfacé na toer e exigéncianan severa koe boso ta imponé, ma sin embargo mi ta lisonjeá mi den esperanza, koe e obra di mi esposo ta mejor coe toer e tal imagennan di costumbre."

—"Si bo esposo ta superior na e artístanan ordinario di Sántoenan, manera bo ta sobresalí riba e pintóranan di flor, anto su obra mester ta algo perfectamente hermosa."

"Mi ta aceptá gustosamente e parte dje cumplimiento koe ta dirigí na mi esposo, en cuanto e parte koe ta tocá mi, mi ta rechazéle, pero madámanan lo miréle. Boso juicio lo ta verdadero. Mi esposo lo trecé e imagen, ¿ señóranan ta deseá di fijá un día?"

—"Nó, nó," e dos dámanan a gritá á la vez. "Imagen di Corazón di Jesús no ta un objetó di simple curiosidad, koe mester ser cargá di un punta di stad na otro pa largá hende miréle. Larguéle, entretanto, camina él ta, riba Montmâtre, nos mes lo bini bo cas bin miréle ¿ no ta verdad Sophie?".

—"Mi ta haljá bon asina."

—"¿ Ki dia nos lo bai?"

"Mi ta keré koe di mejor ta siman koe ta bini. Dia vierna awor, es ta ma-

van de een of andere nuttige instelling te verzoeken, dan wordt zijne handteekening almee het eerst gevraagd. De directeuren van gasthuizen achten het een voorrecht hem een plaats in hun raad van beheer aan te bieden; de directeuren van scholen of mijnen roepen zijn hulp in; en zijn recommandatie bij het solliciteeren naar een betrekking, is zeer gewenscht. In vergaderingen luistert men met aandacht naar de meening van den *Clergyman* en niet zelden is het aan zijne bemiddeling te danken, dat de een of andere zaak tot een goed einde wordt gebracht.

Zijne inmenging in het politieke leven duldt men over 't algemeen niet, tenzij dat het een of ander zedelijk vraagstuk aan de orde is. In dat geval is de priester ten volle gerechtigd zijne stem te doen hooren en de bisschoppen maken van dit recht in mandementen en de gewone priesters in kansel redenen volop gebruik.

Godsvrucht alleen is voor een geestelijke, en in 't bizonder voor een bisschop, in Australië niet voldoende. Men vordert van hem ook kennis in practische zaken. In zekeren zin moet hij man van de wereld zijn, die zijn tijd begrijpt en met zijn tijd meeleeft. Ook onderscheidt een Australisch kerkvoogd zich door grooten eenvoud en vertoont hij zich slechts zeer zelden in het gewaagd zijner waardigheid. Hij heeft als gewoonte met de gewone priesters te leven, met hen dagelijks te eten en te arbeiden. Zaterdagsavond hoort hij biecht en Zondags leest hij een stille Mis en beklimt zonder eenige praal den predikstoel, om er een predikatie te houden en de gewone mededeelingen af te lezen.

Vooral op het platteland is de taak der geestelijkheid zeer vermoeiend. De abbé Lemire geeft hiervan de volgende beschrijving: „Reeds vroegtijdig opgestaan moet de priester onmiddellijk te paard stijgen, of een rijtuig nemen, en na een rit van soms tien kilometer komt hij aan een kapel, waar hij biecht hoort en tegen 9 uur een eerste Mis leest en kinderen doopt; dan begeeft hij zich wederom op weg, om een andere plaats aan te doen, waar de tweede Mis dan omstreeks elf of twaalf uur wordt opgedragen. Eerst omstreeks één uur en dikwerf nog later in den namiddag kan hij zijn ontbijt gebruiken en gedurende minstens vijf maanden van het jaar moet hij deze tochten maken onder brandende zonnestralen. De droge tong kan nauwelijks de gebeden uitspreken in de tweede Mis en het is geen zeldzaamheid, dat de predikatie tot na den Dienst wordt uitgesteld, opdat de priester in de gelegenheid zij, zich door het haastig gebruik van een kop thee een weinig te herstellen. De eenvoudige en vrome geloovigen wachten dan steeds trouw den priester af en maken van zijne tijdelijke afwezigheid geen gebruik, om zelf ook heen te gaan."

Buiten de kerk dragen niet alle priesters een toog. Hoewel hunne kleeding van een bijzondere snit is, verraadt zij toch overigens den geestelijke slechts door een paarsch plastron voor den bisschop en een zwart voor den gewonen priester. In den zomer hebben, in sommige provinciën, de kleederen der geestelijken zelfs een grijze of witte kleur.

De geestelijken orden leggen een grooten ijver aan den dag.

De eerste Apostelen van Australië waren de Benedictijnen, maar hun getal neemt thans van dag tot dag af. Zij zijn gevolgd door de Franciscanen, de Carmelieten, de Jesuïeten, die verschillende colleges besturen, de Maristen, de Passionisten en de Broeders der christelijke scholen. De vrouwen congregaties zijn vertegenwoordigd door de Dames van het H. Hart, de Zusterskens der Armen, de Zusters van den goeden Herder, de Liefdezusters, de Carmelitessen en vele anderen. Aan deze lange lijst van religieuzen moeten nog worden toegevoegd de Redemptoristen, over wier werkzaamheid de eerw. heer Lemire met grooten lof uitweidt. „De congregatie der Redemptoristen, zegt hij, is van alle geestelijke orden in Australië de meest populaire, de meest nuttige de meest bovennatuurlijke, als ik mij zoo mag uitdrukken. Het bericht, dat een missie door de Redemptoristen zal worden gegeven, maakt in de parochies altijd grooten indruk; reeds bij de eerste predikatie zijn kerken en kapellen opgevuld met geloovigen. Van alle kanten komt men toegestroomd, te voet, te paard of per rijtuig. Zij, wier woning te verafgelegen is, brengen een tent mee, die zij in de nabijheid der kerk opslaan, om er te overnachten en den volgenden ochtend uit de handen der vereerde paters de H. Communie te ontvangen. Van den vroegen morgen tot laat in den avond verdringt men zich in de bedehuizen. Toch zeggen de goede paters niets buitengewoons. Maar hun woord is eenvoudig, helder, meesleepend en voor allen verstaanbaar. Het volk wordt nooit moede hen aan te hooren en dit is het beste bewijs van hun succes."

NIEUWSBERICHTEN

CURACAO.

Bij Gouvernements-beschikking dd. 13 dezer No. 668 is, met wijziging in zooverre van de G. B. dd. 6 October jl. No. 654, waarbij quarantaine is vastgesteld voor schepen, komende uit havens van Pto. Rico, bepaald, dat bedoelde quarantaine niet zal worden toegepast op schepen, komende van de stad *Ponce.*

Bij Gouvernements-beschikking dd. 15 dezer maand N°. 681 zijn, de Heeren O. Tillerman, 2e. Commies, tot 1e Commies en J. H. J. Hamelberg en A. C. de Veer, laatstelijk Griffier enz. respectievelijk op St. Eustatius en Bonaire, tot 2e. Commies benoemd, en is de Heer G. R. Zeppenveldt bij dezelfde beschikking eervol ontheven van de hem opgedragen functiën van Archivaris, welke functiën aan den Heer J. H. J. Hamelberg voornoemd zijn opgedragen.

Bij Gouvernements-beschikking dd. 16 dezer maand No. 689 is, met ingang van 1 December a. s., de maréchaussée der 2e. klasse A. M. van Embden bevorderd tot maréchaussée der 1e klasse.

Nog trilt alom de kreet van verontwaardiging over zooveel trouweloosheid van den schijnvriend op Lombok, of hoort, daar gaan stemmen op van diepgevoeld medelijden met de nagebleven betrekkingen der vele slachtoffers van het Oostersch verraad. En daaraan paart zich de uiting van een gevoel van begaan-zijn met het lot dergenen die trouw aan Koningin en Vaderland, de eer van het Vaandel hooghouden en revanche nemen op de ontrouwe Baliërs. — Zwaar voorzeker is de taak den strijders daarginds opgelegd.—Brengt verlichting! — Diep gebukt gaan de ongelukkige achtergeblevenen onder het verlies van hen, die vielen door het moordend lood of staal.—Brengt heul en troost!— Menige gemeente in Nederland begreep deze roepstem, en er vormden zich comités, die zich ten taak stelden eene collecte te houden bij de medeburgers tot inzameling van gelden voor gemeld doel. En Curaçao, zoo innig aan het Moederland gehecht, bleef ook niet achter. Ook dat wilde meehelpen, met de krachten, die het ten dienste stonden, om hulp te bieden in den nood.

Op initiatief van den heer J. Gaerste vereenigden zich eenige notabelen tot het organiseeren van een weldadigheids-concert, waartoe de kranige gymnastiek-Vereeniging "*Sparta*" en het jeugdiger, maar door kunstzin niet minder bezielde gezelschap "*Cecilia*", aanstonds hun medewerking verleenden.

Zaterdag den 17 dezer werd met de hoogst gewaardeerde medewerking van vele anderen eene "*soirée-litteraire et musicale*" gehouden en hier zag men weder met welgevallen, over welke uitstekende krachten ter beoefening der schoone kunsten onze kleine maatschappij beschikt.

Men schenke ons het afdalen tot bijzonderheden.

Den algemeenen indruk, dien wij medenamen van de pathetieke openingsrede van Dr. Capriles; van het „uit onbeklemde borst" flink gezongen dierbare Volkslied; van de inderdaad verkwikkende Sparta-oefeningen; van de aangrijpende nuances der uitstekend geschoolde stemmen van Mej. Bruinier en Mej. Feldman en dat alles en veel meer nog dan dat onder de uitstekende leiding van de heeren C. Ulder als Directeur en J. Corsen als pianist—dien algemeenen indruk, zeggen wij, kunnen wij in het woord van den feestredenaar teruggeven „liefde baart kunst."

Moge deze genotvolle *soirée-musicale littéraire* ons echter een zeldzaam genoegen geschonken hebben, zij diene vooral tot leniging van den nood der behoeftigen, wier betrekkingen in den strijd te Lombok gevallen zijn.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Anita Rodrigas, Nina Vsco, Matilda van Kwart, Lusco Mariñes, James D. C. Gomez, Antonica Hazet, Carolina Maduro, Jacobo Weiss, Amalia Reinero, Frederic A. Holmblad, Harriet Pinedo, Gabriel Ruiz, Th. Jesurun (aangeteekend).

NEDERLAND

De *Geref. Kerkbode* bevat het volgende, den nieuwen Amsterdamschen hoogleeraar zeer waardeerende artikel:

Op Maandag 1 Oct. hield de Weleerw. Zeergel. heer J. V. de Groot zijne openingsrede aan de universiteit te Amsterdam.

Reeds om het eigenaardige, dat een Katholiek aan een Staats-universiteit als professor optreedt, is het waardig er de aandacht op te vestigen. Het is bekend, hoe de gemeenteraad van Amsterdam onlangs besloot geen salaris meer te zullen uitkeeren aan de kerkelijke hoogleraren. De Synode der Ned. Herv. Kerk scheen er geen zin in te hebben, om op eigen kosten kerkelijke hoogleeraren te onderhouden. En ziet, nu Rome komt tusschenbeiden en verschijnt prof. De Groot als kerkelijk hoogleeraar.

Prof. De Groot is een goed Katholiek. Hij schaamt zich in zijne rede over den „H. Tomas van Aquino als wijsgeer" zijn geloof niet. Dat eert hem als een man van overtuiging. Zijne redevoering bevat ook menig schoone bladzijde. Thomas van Aquino is voor de Katholieken in menig opzicht, wat voor ons Gereformeerden Joh. Calvijn is. Thomas was een diepe denker, een man, die zijn tijd beheerscht heeft. Het was daarom, op zijn standpunt, juist gezien van Paus Leo XIII, toen hij Thomas van Aquino aanbeval aan alle geestelijken om ernstig te bestudeeren.

Prof. De Groot beschouwt Thomas niet als theoloog, maar als wijsgeer. En wij maken van zijne redevoering,

---

ján na ocho día, tin celebración di fiesta di Sagrado Corazón den templo di Montmâtre; nos kier presenciá e festividad, manera anja pasá. Dj'aljí lo nos bai mirá e imagen. Si en realidad él ta ejecutá di conformidad coe e objeto elevá, si él ta na estado di cultivá devoción i amor den corazón di su espectadornan, nos lo ta esnan di promer koe lo paguéle e debido tributo di nos veneración."

—"Ma madámanan ta loebidá por completo koe no ta fácil pa haljá nos cas, i koe él no ta arreglá pa ricibi visita tan distinguida," Lena a observá nan.

—"No inquietá bo p'esai," e condesa a respondéle pa drechá cos: "mi tabata aljí caba, i en cuanto mi roemán monja, ya ta hopi tempe él conocê e boardiljanan di Montmâtre, ya él a yegá di bati na masjá di nan porta, camina miseria ta reiná. Bo no mester loebidá koe él ta monja, i koe obra di amor di prójimo ta su pam di cada día; cuanto más abandoná un boardilja ta, coe tantoe más gusto él ta drentéle; mi ta keré koe, si él haljá sabi koe cualquier parte den *Clignancourt* ó den *Buttes Chaumont*, tin hende bibá den buracoe, lo él bai unbê, ¿no ta verdad, Sophie?,"

—"¡Pst! ¡nada di exageración! e monja ta contestá; "kiko ta e poco cos koe nos por haci, na comparación di lo que tin di haci den e océano di miseria koe Paris ta den."

—"Ta bon, ta bon — asunto arreglá, nos ta bai Montmâtre día vierna awor día di fiesta di Sagrado Corazón; sperá nos después di misa mayor, ma mi tin di suplicá bo, no haci nada di particular; coemindá bo esposo pa nos i siguréle koe, si su obra tin mérito, él por contá coe uos apoyo i protección."

—"Dios recompensá bo, madame, pa lo que bo ta haci pa nos," Lena conmovê ta balbuceá, cogiendo manoe dje dos señoranan zoenchi i desaparecé liger també bai.

Ora e condesa a retirá su manoe, él a sintiële moehá, un lágrima a caï riba dj'éle.

—"¡Bo sabi kiko esai ta nificá?" él ta puntrá su roemán.

—"Sí, mi sabi, ya den mi vida mi a mirá masjá lágrima, e monja ta contestá seriamente.

—"I secá hopi; mi ta spera koe nos lo secá es aki també."

—"Esai ta di mejor cos koe nos por haci; Dios ta exigí di nos, cuenta di empleo dje riqueza koe El a doena nos."

—"Mi ta keré koe nos lo por comparecé delanti di su tribunal. Obranan di misericordia ta un gran abogada delanti di trono di Altísimo."

—"Mi ta sperá esai."

——o——

Na esquina di calja, camina *Rue St. Michel* ta cruzá *Boulevard St. Germain*, Lena ta cogé tranvia. Ya él no por siguí más na pia, él tin apuro di yegá cas, afin di descargá su pecho i di comunicá es un koe él ta stima riba toer cos den mundo, e noticia agradable, di haciéle partícipe dje dicha koe él a disfrutá. El ta sinti necesidad di desahoguéle. Miréle, su esposo, dichoso, esai ta duplicá i triplicá su propia dicha. Impaciente, él ta deseá di ganá cas. ¡Es ta poco poco e cabainan ta camná awé, es ta infinitamente largoe e cáljanan ta parcéle, es ta hopi bê el ta trocá tren i spera riba otro, te koe por fin es un koe ta bai *Clignancourt* ta bajéle cerca su barrio! Asina liger koe su pianan ta permitiéle, él ta atravesá e cáljanan di barrio Montmâtre, por fin él ta pará delanti di su porta di cas; apresuradamente él ta halá klok, i, sin ni honrá e concierge corpulenta coe un mirada, él ta boelá subi e noventa escalón di trapi.

Yegando arriba, Lena, radiante di alegría, ta plamá su tesóronan di oro delanti Moritz. Promer él ta sacá un pieza di oro fô di su sacoe, caba un segunda, un tercera, un cuarta, poco poco, coe mirada triunfante, te ora toer diez ta riba mesa, dos ciento franc.

—"¿Ta California bo a sali ó ta herencia di un tío rico bo a haljá?" Moritz ta puntréle.

—"Ningún di dos," él ta harí, "e placa aki ta honradamente ganá, ta honorario di mi fiornan."

—"¿Asina hopi? Dos cientoe franc, i ya bo a haljá cien na manoe; ta sali anto cincuenta franc pa pieza, el doble di lo que Monsieur Alan ta pagá bo. *A la bonne heure*, cos ta famosa; mi també ta bai coeminsá pintá flor."

—"¡Pst! ¡No perjudicá mi den mi trabao, i keda bo den bo esfera! Mi ta e pintora di flor, mi ta pintá manera den fábrica, bo sin embargo ta más, bo ta un verdadero artista, e pintor di Corazón di Jesús."

—"Ma entretanto bo ta ganá hopi placa i mi ta bibá di bo trabao, esai ta un vergüenza pa mi.

—"¡No papiá asina locamente! ¿Nos dos no ta un curpa i un alma, i no ta keda mes cos, si ta bo ó mi ta ganá placa, visto koe nos dos junto ta formá un sola persona?"

—"Indudablemente un interpretación ideal — ¡tanto mejor pa mi! Ta un fortuna pa mi, di posedé asina un esposa."

—"I un fortuna pa mi, di posedé un esposo koe a pintá un cos asina bonita manera e Corazón di Jesús."

—"I koe probablemente lo no haljá comprador."

—"Al contrario, koe ya t'asina bon como vendé."

—"¿Di ki modi?" Esplicá mi e enigma aljí.

(*El ta continuá.*)

die keurig gestileerd is, melding, omdat hij de nieuwere wijsbegeerte, die voor het grootste gedeelte in scepticisme (twijfelzucht) onderging, duchtig onderhanden neemt. Tegenover de twijfelingen stelt hij het vaste geloof van Thomas in God, als de eerste oorzaak aller dingen. Zonder twijfel was het hem God, die de sluizen des hemels opende en wiens stem rolde over de golvende wateren; maar deze alles omvattende kracht der *eerste oorzaak* verduistert de werkzaamheid der tweede oorzaak niet." [pag. 20].

De nieuwere schrijvers over wijsbegeerte halen de schouders op over iemand, die Christus als *den weg, de waarheid* en *het leven*, belijdt. Om deze minachting recht te brandmerken, wijst prof. De Groot er op, hoe Thomas erkende, dat er eene dubbele orde van waarheden is. De eene strekt zich zoover uit, als de kracht onzer rede is; maar de andere orde gaat boven ons begrip. Daarbij aanbidde de mensch Hem, Die alleen uit Zichzelven is, en door Wien alles bestaat. (29).

En wil men ten slotte hooren, hoe prof. De G. zijne overtuiging niet verloochent, dan luistere men naar deze woorden: "Belijdt Taine, niet, dat het Christendom de groote zedelijke kracht is, ook voor de tegenwoordige maatschappij?.... Verklaart Leroi-Beaulieu niet: wil men een geneesmiddel, ik ken geen ander dan het Christendom? Gij beseft genoegzaam, dat wij uit geheel onze ziel den Christus huldigen en tot Hem roepen: Sol justitiae illustra nos [d. w. z. Zon der gerechtigheid, verlicht ons!] pag. 23. Dat is een mannentaal, te midden van ongeloof uitgesproken.

Wij overschatten het feit, dat een Katholiek aan een Staats-universiteit doceeren zal, volstrekt niet. Zeer vele schaduwzijden zijn er aan verbonden, vooral met het oog op de propaganda van het veldwinnend Romanisme; maar deze lichtzijde mag niet voorbij worden gezien, dat tegenover de valschelijk genaamde wetenschap en de Christusverzakende wijsbegeerte nu eens een stem gehoord zal worden van iemand [hij moge dan Katholiek zijn] die gelooft in God, den Vader, den Almachtige, Schepper des hemels en der aarde, en der aarde, en in Jesus Christus Zijnen eeniggeboren Zoon, onzen Heere!

Als er van de erkenning van Gods opperhoogheid heil te verwachten is voor ons volk, [en wie onzer zal dat ontkennen ?], dan verblijdt het ons, als aan eene Staats-universiteit nog voor de Souvereiniteit Gods getuigd wordt.

BUITENLAND

Rome. — Naar de H. Familie uit Rome verneemt, heeft Z. H. de Paus in een gesprek over de kerkelijke aangelegenheden in Amerika zijn wensch geuit om Mr. Satolli te behouden als Pauselijk gezant in de Vereen. Staten, tot er een volledig accoord heeft plaats gevonden over de hangende quaesties. Later, als er een nunciatuur gesticht is te Washington, zou de internuntius bij het Nederlandsche Hof, Mgr. Lorenzelli, de plaats innemen van voornoemden prelaat.

Frankrijk. — De Kamer wijdde jl. Dinsdag weder eene geheele zitting aan interpellatie-werk, of eigenlijk nog maar aan éene enkele interpellatie betreffende de inlijving van den Afgevaardigde Mirman bij het leger. Vele Afgevaardigden schenen hier het beginsel der parlementaire onschendhaarheid toegepast te willen zien, maar Minister-President Dupuy ontwikkelde als standpunt der Regeering in deze, dat ieder burger zijn militairen dienstplicht moet vervullen en niet tegelijkertijd zijn mandaat als Afgevaardigde kan waarnemen. Met 307 tegen 125 stemmen stelde de Vergadering de Regeering dezen in het gelijk, door eene motie aan te nemen, waarmede zij zich had vereenigd. De zitting was onstuimig. Vooral roerden zich radicalen en socialisten.

— Te Parijs moet aan het Ministerie van Oorlog een kapitein in Fransche dienst betrapt zijn op spionnage ten behoeve eener buitenlandsche Mogendheid—Italië in dit geval. Hij moet den bekenden Elzassennaam Dreijfus dragen, en eerst 35 jaar oud zijn.

Belgie. — De uitslag der Provinciale verkiezingen, zegt het *H. v. Antw.* is onder alle opzichten, gunstig geweest aan de conservatieve partij. Wij mogen, met volle reden triomf zingen. Zes provinciën waren conservatief, drie liberaal. Welnu, de zes vestigen, waar wij meester waren, zijn behouden gebleven en de aanvallen werden met glans afgeslagen. In de drie liberale provinciën winnen wij een aantal zetels.

— Reeds in het begin van November zal de nieuwe Kamer bijeenkomen. Koning Leopold zal de zitting waarschijnlijk niet zelfs openen. De troonrede waarin de Regeering haar plannen zal mededeelen, zal in de Kamer door den minister van justitie en in den Senaat door den minister van binnenlandsche zaken worden voorgelezen. Nu reeds wordt te Brussel iets verteld van den inhoud der troonrede. Het heet, dat de heer De Burlet terstond eenige belangrijke wetsontwerpen zal aankondigen, o. a. een tot bepaling van de acht-uurwerkdag als maximum voor den arbeid in de mijnen en tot invoering van de verplichte Zondagsrust voor alle beambten, werkzaam in dienst van den staat, zoowel in de regeeringsbureaux, als bij staatsspoorwegen.

Duitschland. — Geheel onverwachts is te Berlijn een ernstige crisis uitgebroken. De Rijkskanselier, graaf von Caprivi, heeft zijn ontslag genomen en met hem de Pruisische Minister-president graaf Eulenburg. Als aanleiding tot deze gewichtige gebeurtenis wordt het volgende medegedeeld: Sinds lang reeds bestond tusschen Caprivi en Eulenburg groot verschil van meening omtrent de maatregelen, te nemen tegen de omverwerpings-partijen. Daar Caprivi in den Pruisischen ministerraad over het algemeen een sterken tegenstand vond tegen de gematigde opvattingen, waarvan hij bij de behandeling van de verscherping der bestaande wetgeving blijk gaf, richtte hij reeds Dinsdag, 23 Oct., een eerste verzoek om ontslag aan den Keizer. Daarop bezocht de Keizer hem en had een onderhoud van een uur met hem, waarin hij Caprivi's standpunt goedkeurde, zoodat deze zijn verzoek om ontslag introk. Intusschen had de Rijkskanselier tot ondersteuning van zijn positie de leidende Ministers der Duitsche Bondsstaten tot een conferentie te Berlijn uitgenoodigd, welke conferentie Donderdag d. a. v. plaats had. In deze confentie verklaarde de meerderheid van deze Minister, dat zij het met Caprivi eens waren, alhoewel enkele wenschen naar een scherper optreden tegen socialisten enz. niet werden onderdrukt. Van den anderen kant verklaarden eenige Zuid-Duitsche stemmen zich zelfs tegen elk scherper optreden van het rijk, door middel van wijziging der wetgeving. In elk geval bleef Caprivi met zijn plan van een gematigd handelen, door eene overeenkomstige verandering binnen de perken van het algemeen recht, overwinnaar. Daarop bood de Pruisische Minister-president Eulenburg zijn ontslag aan. Maar nu gebeurde het, dat de tegenwoordig zijnde leidende Ministers der Duitsche bondsstaten tegelijk nog eene voor Caprivi onaangenaam verrassende andere zaak ter sprake brachten, daar zij opnieuw van de definitieve regeling der financieele verhoudingen tusschen het rijk en de verschillende staten begonnen te reppen, een eisch, die, een adere zitting door den Pruischen Minister van Financiën met groote energie is verdedigd, maar welke door Caprivi op gronden van parlementair beleid niet voldoende werd onderschreven, en mitsdien met hehulp van den Rijksdag op de lange baan is geschoven. Tegen den onverwachten aanval voelde Caprivi zich blijkbaar niet genoeg gewapend, en opnieuw diende ook hij zijn ontslag in. Den Keizer schijnt nu deze wending onverwachts gekomen te zijn en, tot ras beslissen geneigd, nam hij de twee demissies aan, die van Eulenburg en die van Caprivi, daarmee te kennen gevend, dat hij Eulenburg's standpunt in de bestrijding der revolutionnairen niet deelten ten aanzien van de regeling der rijksfinanciën-quaestie niet geheel meer met Caprivi overeenstemt. Op de beslissing des Keizers heeft wellicht ook het feit invloed uitgeoefend, dat deze dubbele demissie hem gelegenheid gaf de blijkbaar niet met succes beproefde afscheiding der twee betrekkingen van Duitsch rijkskanselier en Pruisisch minister-president te doen ophouden, zoodat zij weder in eene hand gebracht zullen worden, als men maar een goeden opvolger voor Caprivi vinden kan. De laatste uiterlijke stoot tot de breuk tusschen den Keizer en Caprivi moet zijn gegeven door scherpe aanvallen tegen Eulenburg in de pers, inzonderheid door een artikel in de *Kölnische Zeitung* Aangezien Caprivi weigerde ze te verloochenen, op grond dat ze wel niet van hem kwamen, maar toch overeenstemden met zijn gevoelen dat hij met Eulenburg niet vruchtbaar kon samenwerken, kregen beiden hun ontslag. Als opvolger van Caprivi is inmiddels reeds aangewezen de bejaarde Stadhouder in het Rijksland, Prins van Hohenlohe, die reeds Dinsdag zijne functiën, nl. die van Rijkskanselier en Minister-president, aanvaard heeft. Als opvolger van Eulenburg als Pruisisch Minister van Binnenl. Zaken is benoemd Ernst Köller, tot dusver onder-staatssecretaris van het Rijksland en als zoodanig ondergeschikte van Hohenlohe. De nieuwe Rijkskanselier behoort tot de staats-katholieken en heeft als zoodanig in 1869 niet geschroomd, Beieren met een schoolwet te bedeelen, welke een machtigen tegenstand uitlokte, die eene Kamerontbinding en als gevolg daarvan, zijn val als Ministerpresident na zich sleepte. Met den ouden Bismarck is hij op zeer goeden voet en is zelfs jaren geleden eens diens plaatsvervanger in het Ministerie van buitenlandsche zaken geweest. Hij kon echter toen wegens ziekelijkheid de zware lasten, aan dat ambt verbonden, niet lang dragen, maar werd weldra benoemd tot stadhouder te Straatsburg. Op zijn hoogen leeftijd bezit hij bezwaarlijk genoeg werkkracht, en men zou zijn benoeming wel alleen moeten beschouwen als een maatregel van overgang. Als oud-diplomaat is hij overal bekend en men kan stellig verwachten, dat onder zijn bewind de tegenwoordige vreedzame politiek en verzoende houding tegenover Frankrijk en Rusland zal worden gehandhaalfd.

De heer Von Leyden zal aftreden als minister voor Landbouw, Boschwezen en Domeinen, en in een ander Staats-ambt worden overgeplaatst. Overigens geen verdere mutatiën in het Pruisisch-Ministerie. In plaats van af te treden als Staatssecretaris voor Buitenlandsche Zaken is Von Marschall, door den Keizer bevorderd tot Minister van Staat, op zijn post gehandhaafd. Tot stadhouder van Elzass-Lotharingen is nu inderdaad benoemd Vorst Hohenlohe Langenburg, een Wurtembergsch grootgrondbezitter en 63 jaren oud. Hij is bekend als een groot voorstander van Duitschland's optreden als koloniale Mogendheid.

— De politie te Berlijn zoekt ijverig naar een onbekenden grappenmaker, die zich de laffe scherts heeft veroorloofd, dadelijk nadat het ontslag van Caprivi bekend was geworden bij verscheiden verhuurders van verhuiswagens op Caprivi's naam groote wagens te gaan bestellen. Zoo kwamen er op denzelfden tijd dertien reusachtige meubelwagens in de Wilhelmstrasze, om Caprivi's zeer bescheiden jong-gezellen-huisraad in te pakken en er mee weg te rijden. Een groot Halloh! was het gevolg.

Groot-Brittannie. — Een derde, zeer belangrijke toespraak is door den Premier, Lord Rosebery, gehouden te Bradford. Zij liep over de staatkunde der Regeering met betrekking tot het Hoogerhuis. Op zichzelf, zeide de Premier, had hij niets tegen het stelsel van twee Kamers. Maar het tegenwoordige Huis der Lords, hoofdzakelijk uit „Tories" of streng conservatieven bestaande, was langzamerhand eene nationale bedreiging, ja eene uitnoodiging tot revolutie geworden. De Regeering — dus vervolgde Rosebery—zal daarom in de aanstaande zitting het Lagerhuis uitnoodigen in den vorm eener resolutie den nadruk te leggen op de voorrechten, welke aan het door de natie gekozen Lagerhuis toekomen, tegenover het Hoogerhuis, dat geen verantwoordelijkheid heeft en in den bond dus als de minste moet beschouwd worden. In die resolutie zal verder door Regeering en Lagerhuis gemeenschappelijk een grondwets-herziening in deze verlangd worden. Mochten de Lords zich hiernaar niet willen richten of daarvan geen notitie nemen, dan zal de Regering een beroep doen op het volk, gelijk ook in andere landen bij dergelijke volksstemming (referendum) pleegt te worden uitgeschreven Aan duidelijkheid, ziet men, laat deze verklaring niets te wenschen over, en het is niet noodig er iets bij tevoegen.

— Na lange verhandelingen en processen is men het thans eens geworden over de verdeeling van het Iersche partijfonds van Parnell. Ter voldoening aan een gerechtelijke beslissing zijn thans aan den leider der anti-Parnellisten, Mc. Cathy, 40,000 pond-sterling uitbetaald. Het geld zal worden besteed tot ondersteuning van verdreven Iersche pachters, onder toezicht van een commisie, bestaande uit Parnellisten en anti-Parnellisten.

— Het katholicisme maakt hier groote vorderingen. Sedert 1833 heeft zich de Katholieke Kerk in aantal leden vervijfvoudigd en telt thans anderhalf millioen geloovigen met 2500 priesters. Vier apostolische vicarissen besturen thans de missie en sedert het herstel der kerkelijke hiërarchie is het aantal bisschoppen tot 14 geklommen, aan wier hoofd de kardinaal-aartsbisschop van Westminster staat. In 1829 was het anderhalve eeuw geleden dat geen katholik lid kon zijn van het Hoogerhuis en in dat jaar deden er 18 pairs hun intrede. Sedert den tijd is hun aantal geklommen tot 40 waaronder zich 12 bekeerlingen bevinden. Het getal bekeeringen wordt jaarlijks op 10,000 geschat, waaronder Londen er doorgaans twee duizend telt en meest allen ontwikkelde en beschaafde personen. Als men tegenover deze cijfers, zegt de *Osservatore Romano*, waaraan wij dit bericht ontleenen, ook den vooruitgang der Anglicaansche Kerk wil stellen, kan deze in even groote verhouding genoemd worden wat betreft de scheuring en versbrokkeling in secten. die voortdurend zich van de staatkerk afscheiden.— Een streven naar de *ware* Moederkerk is hier echter duidelijk te onderkennen.

Spanje. — De Koningin heeft zich door het gerucht als zou zij tot de orde der vrijmetselaren zijn toegetreden zoo beleedigd geacht, dat zij het in krasse bewoordingen in het regeeringsorgaan heeft laten tegenspreken, terwijl de regeering de dagbladen, di dit nieuwtje hebben rondgebazuind, zal laten vervolgen wegens majesteitsschennis. Opmerkelijk is, dat de regeering, welke officieus verklaart dat het majesteitsschennis is, wanneer men van koningin Christine vertelt dat zij tot de vrijmetselaars behoort, voor een deel zelve uit vrijmetselaars bestaat, n. l. de minister-president Sagasta, den minister van koloniën Becerra en de staats-minister Moret. Als zulke bevoegde personen als de laatsten zich aldus over de vrijmetselarij uitlaten, mag men aannemen dat het alles behalve eervol is tot die orde te behooren.

— Salvador Franch, de pleger van den dynamiet-moord in den Liceoschouwburg te Barcelona, zal, naar men bericht, den 7en Nov. a. s. — den verjaardag van zijne misdaad — de doodstraf ondergaan.

— Na eene beraadslaging die vier uur duurde besloot het geheele kabinet zijn ontslag te nemen. Sagasta ging dit ontslag indienen bij de Regentes.

— Volgens *Havas* moet de kardinaal aartsbisschop van Toledo, primaat van Spanje, verklaard hebben, dat hij aan den H. Vader machtiging gevraagd heeft, om een national

concilie der Spaansche Kerk bijeen te roepen. De primaat heeft een mandement uitgevaardigd, waarin hij protesteert tegen de interventie van leeken-journalisten in kerkelijke zaken. Het blad *Movimiento Catolico* is gesuspendeerd.

Oostenrijk-Hongarije.—De justitie gelooft, dat zij de mannen op het spoor is, die in 1891 bij de reis van keizer Frans Jozef van Praag naar Reichenberg, de spoorwegbrug bij Rosenthal in de lucht deden vliegen. Van dezen aanslag worden, volgens een Czechisch blad, dat gewoonlijk goed op de hoogte is van Omladinazaken, een der moordenaars van Myra, de slotemakersleerling Dolezal, en twee andere veroordeelde Omladinisten verdacht.

Rusland.— De laatste berichten uit Rusland gewaagden van eene belangrijke verslimmering in den toestand van den Czaar. Het bloed opgeven, dat Maandag-avond begon, is onder aanhoudend hoesten in den nacht erger geworden, en er vertoonde zich eene beperkte ontsteking van de linkerlong. De toestand bleef zorgelijk. Op dringend verzoek van de Czarina vertrokken de prins en de prinses van Wales Woensdag-morgen vroeg uit Londen naar Livadija. Zij zullen dag en nacht zonder ophouden doorreizen.

Keizer Alexander III is gisteren, Donderdag-middag, te kwart over tweeën rustig overleden.

Een telegram uit Livadija behelst over de laatste oogenblikken van den Czaar het volgende: De Keizer was bij het volle bewustzijn. De Keizerin bleef steeds bij hem. De Keizer blies zacht den laatsten adem uit, omringd door zijn geheele gezin. Van het sterfbed namen de kinderen en bloedverwanten des Czaren afscheid, gevolgd door de hofbeambten, de leden van het keizerlijk gevolg en de paleis-bedienden. De keizerlijke vlag werd op het paleis halfstok geheschen, onder het gebulder der kanonnen. Kort na 4 uren 's namiddags werd aan Keizer Nicolaï Alexandrowitsj op het plein voor het paleis de eed van trouw gezworen, eerst door de daar aanwezige grootvorsten, toen door de hofbeambten en bedienden, militaire beambten enz.

Azie.— Het veelbesproken „tweede leger" der Japanners is, volgens bericht uit Yokohama van dezer dagen, thans geland even boven de Talien-baai en thans op marsch naar Port Athur. De Chineezen zijn, ten getale van 13,000, onder welke 4000 recruten, over Kinchow, Port Arthur en eene positie aan de Talien-Baai verspreid. Eene tweede Japansche divisie is van Sendai, Oostkust van Nippon, vertrokken. waarbij zoowel de vertrekkende troepen als de hun uitgeleide doende bevolking veel geestdrift aan den dag legden.— Te Hiroshima wordt intusschen nu weer een derde leger van 24,000 man door Japan uitgerust.

Er loopt een gerucht, dat de gemalin van den Keizer van China overleden zou wezen.

De Japanners, die gehoopt hadden Mukden op 3 November, den verjaardag van hun „Mikado," te bezetten, zien daartoe geen kans meer. In de beste omstandigheden zullen nog minstens 14 dagen daartoe verreischt worden

Afrika.— De sultan van Marókko heeft, ter voldoening aan het tractaat van Spanje, een legermacht van 700 man voetvolk en 700 man ruiterij met 4 kanonnen naar Melilla gezonden, ten einde de grenzen van een onzijdig grondgebied tusschen Marokko en het Spaansche gebied af te bakenen. De Kabylen van het Rif verzetten zich tegen de aanwijzing van een onzijdig grensgebied. Te Fez is thans alles rustig ; men heeft echter uit Marâkoch nieuwe verontrustende berichtende ontvangen.

NADA DE BAÑOS DE MALAGA.

Tal vez t engas gusto en leer unas pocas líneas acerca de un pobre niño ; especialmente si eres padre ó madre, y tienes hijos. Lo que de ese muchachito sé, lo he sabido por medio de una carta de su padre ; y siento mucho que no diga mucho más de lo que realmente dice, porque hay en ella mucha enseñanza. Sí, mucha enseñanza y una advertencia que todos los padres deberían tener grabada en el corazón.

Parece que dicho niño había venido sufriendo de una enfermedad durante cinco años. ¡Qué lástima ! Yo diría más bien, qué verguenza. Pero esperemos, y hagámos una ó dos preguntas. Cuando las personas mayores caen enfermas parece como que sobreentendemos que tienen ellas la culpa, y que lo merecen ; mientras que los dolores del niño nos parecen contrarios á la justicia de la naturaleza. Pero ¿ qué es la justicia naturaleza? ¡Ay eso no es ni la mitad tan fácil de responder como pudiera serlo : ¿ No es verdad ?

Su padre, el Sr. D. Antonio Rodríguez, de Granada, nos dice que la enfermedad de su hijo, era del hígado. Consultóse un médico tras otro, y se recomendaron y siguieron diferentes clases de tratamientos. Desgraciadamente no resultó alivio; ¿por qué no? ¿Por qué?... Espera un poco todavío. ¿Qué es la enfermedad del hígado ? Porque es lo que primero tenemos que saber.

Es el negarse el hígado á separar la bilis de la sangre; bilis que dejada, así en la sangre, obra como un veneno lento La lengua se cubre entónces de una capa; la cabeza duele y se siente embotada y pesada ; los ojos y la piel toman un color amarillento ; se sienten náuseas y frecuentes vértigos ; las manos y pies se ponen fríos y pegajosos; vense volar manchas ante los ojos; se presenta en la garganta un fluido picante y acre, vienen la constipación, la coloración subida de la secreción de los riñones, la postración de nervios, la irritabilidad, la depresión de espíritu, y la creciente debilidad del cuerpo. A la larga, la enfermedad del hígado, no contrarrestada, produce la acción irregular del corazón, el reumatismo, la gota, y casi todas, ó todos los demás hasta una docena de desórdenes orgánicos Tratándose de adultos, lleva, con frecuencia, al suicidio y á otros crímines. Pero ¿por qué un niño se había de ver afligido por esa enfermedad? pronto vamos á verlo.

Después de haber fracasado el tratamiento casero, el Sr. Rodríguez llevó á su hijo á los baños de Málaga ; pero de esta tentativo no se logró resultado por la razón de que los baños únicamente eran meros estimulantes de la acción de la piel, pero no le curaban aquella indigestión profunda, que era la causa verdadera de lo que se llamaba enfermedad de hígado.

En Málaga, encontró el padre á un caballero á quien relató los detalles del caso, y el desconocido comprendió al momento lo que se debía de hacer y le recomendó con eficacia la urgencia de emplear el popular remedio conocido por 'Jarabe Curativo de la Madre Seigel."

El resultado de ello está patentizado por una carta del Sr. Rodriguez de fecha 28 de Agosto de 1893, en la cual dice : "Siguiendo el consejo de V., compramos el Jarabe en la droguería del Señor Canales, Calle de la Compañía, ya mi hijo empezó á tomarlo. Ahora estamos ya en casa, de regreso de Málaga, y tengo una gran satisfacción en informarle á V. que la medicina le ha surtido un efecto maravilloso. Cuanto tenga una oportunidad, se lo mandaré á V., para que pueda V. ver por si mismo el cambio que en él ha tenido lugar. V. recordará qué pálido y delgado estaba en los baños; pues ahora tiene el aspecto sano y robusto. Si á V. le parece que es prudente, recomendaré el Jarabe á la madre del niño, que está escrofulosa (Firmado) Antonio Rodríguez.

En conclusión, dirémos que indicaríamos la probabilidad de que el niño hubiese heredado esa tendencia á la pesadez de estómago, que con el tiempo dió lugar á las complicaciones de que el ya nombrado remedio le salvó. Los tales niños suelen presentarse alegres y precoces, aunque faltos de fuerza física, y por lo tanto los padres harán muy bien en no olvidar este caso, porque no hay otra medicina que haya ganado tad merecida alabanza de los pacientes en ambos sexos y de todas edades.

TYD-TAFEL.

DE STOOMSCHEPEN VAN "THE RED D LINE'

TUSSCHEN

NEW-YORK.

LA GUAYRA, PUERTO CABELLO, CURAÇAO, CORO EN MARACAIBO

1894.	Philadelphia		Venezuela		Caracas.		Philadelph[a]		Venezuela,		Caracas	
Vertrekt van NEW YORK....	Oct.	23	Nov.	3	Nov.	14	Nov.	24	Dec.	5	Dec.	15
Komt aan te CURAÇAO	„	29	„	9	„	20	„	30	„	11	„	21
Vertrekt van „	„	30	„	10	„	21	Dec.	1	„	12	„	22
Komt aan te PTO. CABELLO	„	31	„	11	„	22	„	2	„	13	„	23
Vertrekt van „	Nov.	1	„	12	„	23	„	3	„	14	„	24
Komt aan te LA GUAYRA..	„	2	„	13	„	24	„	4	„	15	„	25
Vertrekt van „ ..	„	6	„	16	„	28	„	6	„	18	„	28
Komt aan te PTO. CABELLO	„	7	„	17	„	29	„	7	„	19	„	29
Vertrekt van „	„	7	„	17	„	29	„	7	„	19		29
Komt aan te CURAÇAO	„	8	„	18	„	30	„	8	„	20	„	29
Vertrekt van „	„	9	„	20	Dec	1	„	9	„	21	„	30
doet LA GUAYRA aan .... om passagiers en *Mails* aan wal te zetten en in te nemen	„	10	„	21	„	2	„	10	„	22	„	31
Komt aan te NEW-YORK...	„	16	„	27	„	8	„	16	„	28	Jan(95)	6

Stoomschip Mérida.

Vertrekt van CURAÇAO......	Oct.	30	Nov.	10	Nov.	21	Dec.	1	Dec.	12
Komt aan te MARACAIBO......		31		11		22		2		13
Vertrekt van "	Nov.	7		18		28		8		19
Komt aan te CURAÇAO.........		8		19		29		0		20

De Stoomschepen van deze lijn zijn expresselijk in Philadelphia voor deze vaart gebouw en hebben zeer geriefelijke kajuiten voor passagiers.

RIVAS, FENSOHN & Cia.,
Agenten.